ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

- డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

అది జనవరి ఒకటవ తేది.

ఆ ఊరికి వచ్చిన తరువాత అతనికి మొదటి సంవత్సరాది అది.

కాలేజికి శెలవేమీ ఇవ్వలేదు. అతను యధాప్రకారం ముందు గదిలో పుస్తకాలు సరి చూసుకుంటూ కాలేజీకి వెళ్ళటానికి సిద్ధమవుతున్నాడు.

గుమ్మంలో గొప్పవెలుగు కనిపించిన అనుభూతికి గురయి తలెత్తి చూశాడు.

శాంతికి చిహ్నంలా శ్వేతవస్త్ర ధారియై, మొహంపై చెరగని చిరునవ్వుతో, గాలికి కదలాడే ముంగురులను సవరించుకుంటూ, జీవచైతన్యానికి మారుపేరులా, వీణ మీటితే వచ్చే ధ్వని లాంటి స్వరంతో "హాపీ న్యూ ఇయర్ టు యూ" అని అతనికి దగ్గరగా వచ్చి "ఈ గ్రీటింగ్ కార్డ్ నేనే తయారు చేశాను, ప్రత్యేకంగా నీకోసం. నేను అస్సలు ఎవ్వరి ఇంటికీ వెళ్ళి గ్రీట్ చేసిందే లేదు ఇదివరకు ఎప్పుడు" అని అతని చేతిలో గులాబి వర్ణంలో వున్న ఓ ఎనెవలప్ వుంచి తిరిగి చెప్పింది,

"నేను మొదట చక్కటి గ్రీటింగ్ కార్డ్ కొని ఇద్దామనే అనుకున్నాను. కానీ అంత ఖరీదు పెట్టి కొనలేని అశక్తత ఒక వైపు, నిన్ను ఏదో లాగా ప్రత్యేకంగా గ్రీట్ చేయాలనే తలంపు ఒక వైపు వుండటం వల్ల, చివరికి నేనే తయారు చేసి తెచ్చి ఇచ్చాను........మొన్న నా మూడ్ బాగుండక నిన్ను నొప్పించాను. అందుకు మనఃస్ఫూర్తిగా సారి. ఈ కొత్త సంవత్సరం సందర్భంగా నాపై కోపం మాఫీ చేసేయ్యవా ప్లీజ్" అంది.

అతనికి మాట్లాడటానికి ఏమి తొచలేదు. హృదయమంతా ఆనందం నిండగా సహజంగా పెదాలపైకి చేరుకున్న చిరునవ్వుతో 'ఓ థాంక్యూ, థాంక్యూవెరీమచ్. నేనసలు ఉహించలేదు నువ్విలా వస్తావని. బాగున్నావా? బైది బై నీక్కూడా నా హృదయపూర్వక శుభాకాంక్షలు.

నేనసలు గ్రీటింగ్ ఏది కొనలేదు. ఐయాం ఇంబరాస్డ్. నీకు ఇవ్వటానికి ఏమీ సిద్దంగా లెదు నా వద్ద" సిన్సియర్ గానే చెప్పాడు అతను.

"లేదు. నువ్వు ఇవ్వగలవు. నీవు ఒక మాట ఇవ్వాలి. ఈ ఊరికి వచ్చి చదువుకుంటున్నందుకు ఈ మూడు సంవత్సరాలు నీజీవితంలో మైలురాళ్ళలా గా నిలిచిపోవాలి. నీవు కథలు కవితలు వ్రాస్తే వ్రాసుకో, కానీ ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు వచ్చాడు, అత్తెసరుగా పాసయిపోయాడు అని కాకుండా ఈ కాలేజి చరిత్రలో నీపేరు శాశ్వతంగా నిలిచి పోయేలాగా వుండిపోవాలి నీ మార్కులు, నీ పర్ఫార్మెన్స్. నీ స్నేహితురాలిగా నేను కూడా గర్వించేలా వుండాలి నీ పర్‌ఫార్‌మెన్స్. సరేనా. నీ కెరియర్, నీ ఫ్యూచర్ నీకు చాలా ఇంపార్టెంట్. నీ విజయానికి ఈ జనవరి ఫస్ట్ మెమొరబుల్ ఇయర్స్ కి మొదటి రోజు గా నిలిచి పోవాలి. అదే నీవు నాకు ఇవ్వాల్సిన పెద్ద గ్రీటింగ్."

నిజానికి ఆ మూడు సంవత్సరాలు, వాటిని తన జీవితంలోంచి చెరిపేయాలి అని అతను అనుకునేంత గాయాన్ని అతనికి మిగిల్చాయి నిజానికి.

అలా చెప్పేసి ఎంత వేగంగా వచ్చిందో అంత వేగంగానూ తుర్రుమంది.

అది ప్రారంభం. ఆ తర్వాత అతను ఇక వెనుదిరిగి చూసుకోవాల్సిన అవసరం రాలేదు. కాలేజిలో ఫస్ట్ ప్రయిజు అన్నది అతనికోసమే పుట్టిందా అన్నట్టు అనుకోసాగారు అందరు.

"నా ఉత్తరం చేరిందా? సమాధానం ఇవ్వలేదేం?" ఒకరోజు హఠాత్తుగా అడిగింది ఆమె.

అతనికి ఏమి అర్థం కాలేదు.

"ఏ ఉత్తరం? ఎప్పుడు వ్రాసావు?" అయోమయంలో ఆడిగాడు.

"ఊ. నీవు నన్ను ఏడిపించడానికి చెబుతున్నావు కదు? నిజంగా నీకు చేరలేదా?" రెట్టించి అడిగింది ఆమె.

"ప్రామిస్. నాకు నీవసలు ఏమి చెబుతున్నావో అర్థం కాలేదు. ఉత్తరం ఏమిటి ఎప్పుడు వ్రాసావు? ఏ అడ్రసు కి వ్రాసావు?"

ఇప్పుడు ఆలోచనలో పడటం ఆమె వంతయింది.

"చెప్పవా ప్లీజ్. ఏమి ఉత్తరం? ఎప్పుడు వ్రాసావు? నాకయితే ఏ ఉత్తరం చేరలేదు" ఆతృతగా అడిగాడు అతను. అతడి కంఠంలోని సిన్సియారిటీని ఆమె గమనించింది.

"ఓకే. ఫర్వాలేదులే. అందులో అంత ప్రమాదకరమైన విషయాలేమి లేవు. మరి ఎక్కడికి పోయి వుంటుందబ్బా?" తనలో తానే అనుకుంటోంది ఆమె.

"ఏయ్. చెప్పవా ఏమి ఉత్తరం? తిరిగి అతడే అడిగాడు"

"నీవు వారం రోజులు పలమనేరుకు వెళ్ళినపుడు వ్రాశాను. నీవు వెళ్ళే ముందు నిన్ను చిరునామా అడిగి తీసుకున్నాను గుర్తుందా? చిరునామా అయితే ఏదో యధాలాపంగా అడిగి తీసుకున్నానే కానీ అప్పుడు నాకేమీ ఉత్తరం

వ్రాసే ఉద్దేశ్యం లేదు నిజానికి. కానీ నీవు ఊరికి వెళ్ళిన మరుక్షణం నుంచే ఏదో బెంగ." ఆమె చెబుతూ చెబుతూ సిగ్గు పడుతూ ఆగి పోయింది.

"ఊ చెప్పు. ఆ తర్వాత ఏమయింది?"

"మహా అంటె, ఒక్క రోజు వున్నాను నిన్ను చూడకుండా. అంతే. ఏదో దిగులు. నిజానికి నీవు ఈ ఊర్లో ఉన్నంత మాత్రాన ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఎమీ కలిసి మాట్లాడం కద. ఏదో సాయంత్రం ఒక అరగంట, అదీ నా ట్యూయిషన్ల హడావుడిలో నేనుండంగా నిన్ను చూసి చూడనట్టు, పలకరించి పలకరించనట్టూ ఏదో హడావుడిగా నాలుగు మాటలు మాత్రమే కద నేను మాట్లాడేది. అయినా అదొక తృప్తి.

నువ్వు ఊర్లో ఉన్నప్పుడు సైతం ఒక్కో రోజు మనం కలవకుండా కూడా వున్న సందర్భాలు ఎన్నో వున్నాయి. అయినా నీవు ఉర్లోనే దగ్గరే ఉన్నావన్న భరోసా. దిగులు అనిపించేది కాదు.

కాని నీవు ఊర్లో లేవు అన్న ఊహకే నాకు బాగా బెంగగా వుండింది. అందుకే ఓ ఇన్లాండ్ కవర్ తీసుకుని జస్ట్ నాలుగు ముక్కలు వ్రాసాను. నీ క్షేమ సమాచారాలు తెలియజేయగోరుతూ వ్రాసేసాను అంతే. నాకయితే ఈ లెటర్లకన్నా వేగంగా నీ క్షేమ సమాచారములు తెలుసుకోగలిగే వీలు వుంటే ఎంత బాగుంటుందో కద అనిపించింది" వెల్లువ లాగా మాట్లాడేసి, తిరిగి సిగ్గుతో ఎర్రగా కందిపోయిన ముఖాన్ని అతనికి సూటిగా చూపలేక, తల కాస్తా క్రిందకు వంచి, కాలి బొటన వేలితో నేలపై వృత్తాలు గీస్తూ, "అందుకేనేమో కాళిదాసు తన కావ్యంలో మేఘం తో సందేశం పంపించాలనే ఆలోచన చేసాడు" అంది.

ఆమె మాటలు విని అవాక్కయ్యాడు సంతోష్.

ఇవన్నీ సరిగ్గా తనకు కలిగిన భావాలే.

తను ఏ మానసిక స్థితిని అనుభవించాడో అదే మానసికి స్థితిని ఈ అమ్మాయి కూడా అనుభవించింది. తన లాగే ఆమె కూడా తనకొరకు వేదన చెందింది.

ఎదో తెలియని ఆనందం. మాటల్లో చెప్పలేని అనుభూతి తీవ్రత.

"నువ్వు నమ్ముతావా? సరిగ్గ నాకు కూడా ఇలాగే అనిపించింది" వేగంగా చెప్పాడు సంతోష్.

" అది సరే , నా ఉత్తరం ఏమయింది?" ఆ అమ్మాయి అడిగిన ప్రశ్నకి

"అవును ఆ ఉత్తరం ఏమయింది?" తిరిగి ప్రశ్నించాడు సంతోష్.

"ఖర్మరా బాబు" తల పట్టుక్కూర్చుంది ఆ అమ్మాయి.

"పర్లేదులే దానిగురించి ఆలోచించి బుర్ర బ్రద్దలు కొట్టుకోకు. పోస్ట్‌లో మిస్ అయ్యుండచ్చు" అని ఆ అమ్మాయి ధైర్యం చెప్పిందే గానీ అతనికి ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కావటం లేదు ఆ ఉత్తరం ఏమయ్యుంటుందా అన్న విషయం.

బాగా ఆలోచిస్తే గుర్తు వస్తోంది లీలగా. తను పలమనేరు వెళ్ళినప్పుడు ఒక రోజు మధ్యాహ్నం జరిగిన సందడి.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం టీవీలో క్రికెట్ మాచ్ ఏదో ప్రత్యక్షప్రసారం జరుగుతోంటే చూస్తూ వున్నాడు అతను.

ఆ మధ్యాహ్నం 'పోస్ట్' అన్న కేక వినపడింది. నాన్న గారు బయటికి వెళ్ళి ఉత్తరం ఏదో అందుకున్నారు.

ఆయన యధాలాపంగా ఓపెన్ చేసి చదివారు ఏదో ఇన్లాండ్ లెటర్. ఆయన పిలిచిన మీదట అమ్మగారు కూడా బయటికి వెళ్ళి ఆయనతో కలిసి చదివినట్టుగా గుర్తు వస్తోంది.

ఆ తరువాత ఇద్దరు కాసేపు తర్జన భర్జనలు పడ్డారు. 'నేను పైనున్న పేరు చూడలేదు ఏదో యధాలాపంగా ఓపెన్ చేసి చూసి చదివేసిన తరువాత అర్థం అయింది, ఇది నాకు వ్రాయబడ్డది కాదు' అని నాన్న గారి గొంతు వినిపిస్తోంది.

బహుశా ఏ పక్కింటి వాళ్ళ ఉత్తరమో పొరపాటున ఓపెన్ చేసి చూశారనుకున్నాడు అతను. క్రికెట్ మాచ్ ఇంట్రెస్టింగ్గా వుండటంతో ఆ ఉత్తరం విషయం గురించి ఎక్కువ ఏకాగ్రత –చూపలేదు ఆ రోజు.

ఇప్పుడు ఆలోచిస్తుంటే గుర్తు వస్తోంది.

'ఓకే. అంటే ఈ అమ్మాయి వ్రాసిన ఉత్తరం అమ్మానాన్నల చేతికి అందిందన్న మాట. మరి తన చేతికి ఎందుకు వారు ఆ ఉత్తరం అందివ్వలేదు? అ ఉత్తరం గురించి ఎందుకు అస్సలు ప్రస్తావించలేదు తనతో?' ఇలా ఎంత ఆలోచించినా అతనికి అంతు పట్టటం లేదు.

అతనికి లీలగా ఇంకో విషయం గుర్తు వస్తోంది.

ఆ రోజు అమ్మానాన్నలు తనతో ఎప్పట్లాగా హాయిగా ప్రవర్తించలేదు. కాస్తా నొచ్చుకున్నట్టు గాను, కాస్తా ఏదో దిగులుగా వున్నట్టుగాను ప్రవర్తించారని కూడా గుర్తు వస్తోంది. అంతే కాదు, ఆ రోజు మాటల్లో ఎన్నడూ లేనిది కొన్ని చిన్న చిన్న హెచ్చరికల లాంటి జాగ్రత్తలు చెప్పారని కూడా గుర్తుకు వస్తోంది అతనికి.

"నిన్ను చదువుకోటానికి పంపించామని ఎన్నడూ మరచిపోవద్దు. అమ్మాయిల గురించి ఎక్కువ ఆలోచించి చదువు పాడుచేసుకోవద్దు" అంటు ఇలాంటి మాటలు చాలానే చెప్పారని గుర్తు వస్తోంది అతనికి.

అధ్యాయం 2

రైలు ఆగినట్టుగా అనిపిస్తే తెర తొలగించి అద్దాలలోంచి బయటకు చూశాదు సంతోష్. ఏదొ ఊరి తాలుకు ఔటర్ సిగ్నల్ దగ్గర గ్రీన్ సిగ్నల్ కోసం ఆగింది రైలు. దూరం నుంచి ఊరి తాలుకు దీపాలు మినుకు మినుకు మంటూ వెలుగుతున్నాయి.

"అమ్మాయి, ఈ కథ సుఖాంతమా లేదా దుఃఖాంతమా ఎలా ముగుస్తుందబ్బా అని అడిగావు కద ఇందాక. ముగింపు ఎలాగుంటుందో చెప్పను కానీ, మీ సినిమా వాళ్ళ లాగా కాసేపు ఫ్లాష్‌బ్యాక్, కాసేపు ఫ్లాష్‌ఫార్వర్డ్ టెక్నిక్ లో కథ చెప్తా నీక్కూడా మరింత ఉత్సాహం వస్తుంది" ఆ అమ్మాయిని ఆట పట్టిస్తూ ఆగాడు సంతోష్.

"భలే అయిడియా అంకుల్. అలాగే చెప్పండి. స్క్రీన్ ప్లే కూడా ఇదే టెక్నిక్ లో వ్రాసుకుంటాము , చెప్పండి చెప్పండి ప్లీజ్" అంటూ బ్రతిమాలింది నవ్య.

తనను మర్చిపోవటానికి అతను తనకై తాను ఎంచుకున్న మార్గం సమాధి యోగ.

కర్ణాటకలోని హంపీ దగ్గర తుంగభద్ర నది ఒడ్డున వున్నఓ పర్వత శిఖరం పై సమాధి యోగ శిక్షణ కార్యక్రమానికి అతను వచ్చి ఓ వారం రోజులు అవుతోంది.

ఆ ఎత్తైన పర్వతం పైనుంచి ఎటు చూసినా చుట్టూ చిన్న చిన్న కొండలు, కను చూపు ఆనినంత మేరకు పచ్చని అరణ్యాలు పచ్చిక బయళ్ళు. వంపులు తిరుగుతూ ప్రవహిస్తున్న తుంగభద్ర నది.

ప్రకృతి కాంత తన సౌందర్యాన్ని కనుల విందుగా పరచింది ఎటు చూసినా. కానీ అతడు ప్రకృతిని చూడటం లేదు.

ఎత్తైన ఆ పర్వతం పై విశాలమైన మైదానం లాంటి పచ్చిక బయలు లో ఓ చెట్టు మొదలు క్రింద ధ్యాన నిమగ్నుడయ్యాడు. అతనితో బాటు ఇంకొక పదిమంది ధ్యానం చేస్తున్నారు.

వారికి ఎదురుగా వేదిక లాంటి ఎత్తైన అరుగుపై కాషాయాంబర ధారియై, తెల్లటి గడ్డంతో ప్రశాంతత నిండిన వదనంతో గురువు గారు కూర్చుని వున్నారు.

ఆ వారం రోజులుగా అతను పొందుతున్న శిక్షణ చాలా కఠినంగా వుందనే చెప్పాలి.

ఉదయాన్నే నాలుగు గంటలకల్లా నిద్ర లేయటం, కాల కృత్యాల అనంతరం ఒక గంట సేపు ధ్యానం లో గడపటం, ఆ తర్వాత యోగాసనాలు ఒక గంట సేపు, ఆపై ఏదో వనమూలికలతో చేసిన వేడి వేడి కషాయం సేవించటం. ఆ తర్వాత ఒక అరగంట గురువు గారి అనుగ్రహ భాషణం, ఆ తర్వాత చల్ల నీళ్ళతో స్నానం.

ఈ ఆశ్రమ నిబంధనలు ఎంత కఠినంగా వుంటాయంటే ఆ నలభై రోజుల శిక్షణా కార్యక్రమంలో బయటి ప్రపంచాన్ని చూట్టానికి వీలు లేదు. ఆ ఆశ్రమ ప్రాంగణంలోనే వారిచ్చిన కనీస వసతులు తో కూడిన కుటీరంలోనే వుండాలి. మంచం, కుర్చీ వంటి కనీస సదుపాయాలు కూడా వుండవు అక్కడ. నేలపైనే చాప పరుచుకుని పడుకోవాలి.

బయటివ్యక్తులకు ఫోన్లు చేసుకోవటాలు, ఉత్తరాలు వ్రాసుకోవటాలు లేదు.

భజన, ధ్యానం, యోగా, ఆధ్యాత్మిక ఉపన్యాసాలు, ఉడకబెట్టని పచ్చి కూరలతో కూడిన ఆహారం, కషాయాలు ఇది అక్కడి జీవన విధానం.

ఉదయం నాలుగుకు మొదలైన దినచర్య రాత్రి తొమ్మిదికి ప్రార్థనతో ముగుస్తుంది.

మానసిక స్థిరత్వానికి కొందరు, శారీరిక అస్వస్థతలు శమింపజేసుకోవటానికి కొందరు, లావు తగ్గటానికి కొందరు ఇలా ఎవరి అవసరాల నిమిత్తం వారు అక్కడికి వస్తుంటారు.

అతడు అక్కడికి వచ్చి వారం రోజులు అవుతోంది. ఈ వారం రోజులు ఆ అమ్మాయిని ఎంత మరచి పోవాలన్నా మరచి పోలేక పోతున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి శాశ్వతంగా తనకు ఇక దక్కదు అన్న సత్యం అతన్ని ఎంతగా బాధిస్తోందో, అంతకు రెట్టింపు గా ఆమెకి తాను చేసిన ద్రోహం గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా అతనికి తన మీద తనకే అసహ్యం వేస్తోంది.

ఆ గిల్టీ ఫీలింగ్ నుంచి తనను తాను బయట పడేసుకోవటం అసాధ్యం అన్న స్పృహకలిగిన తర్వాత ఇక క్షణం ఆలశ్యం చేయలేదు అతను.

అందుకే ఈ సమాధి యోగా ధ్యాన మందిరానికి అప్లై చేసుకుని వచ్చాడు.

నిజానికి అక్కడ పరిమిత సంఖ్యలో మాత్రమే తీసుకుంటారు అభ్యర్థులను శిక్షణకి. అక్కడ అడ్మిషన్ పొందటానికి వెయిటింగ్ లిస్ట్ లో పేరు నమోదు చేసుకుని దాదాపు ఆరేడు నెలలు ఎదురుచూసిన తర్వాత అక్కడికి పిలుపు వస్తుంది.

కానీ ఇతని విషయంలో ఆశ్రమ నిర్వాహకులు తమ నిబంధనలు సడలించాల్సి వచ్చింది. అతన్ని డిప్రెషన్ నుంచి బయట పడేయని పక్షాన అతనికి మతి స్థిమితం తప్పే అవకాశం వుందని గుర్తెరిగి వారు ఆ నిర్ణయాన్ని తీసుకున్నారు.

వాళ్ళ అన్నయ్య ప్రిన్సిపాల్ గారు కార్లో అతన్ని స్వయంగా తీసుకుని వచ్చి ఆశ్రమ నిర్వాహకులతోనూ , గురువు గారితోనూ మాట్లాడి అతన్ని అక్కడ అప్పగించి, నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో, వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక వుండుండి వెనుకకు తిరిగి చేయూపుతూ తిరిగి ఊరికి వెళ్ళిపోయాడు.

పచ్చటి ప్రకృతి, చల్లటి వాతావరణం, ఎటు చూసినా వృక్షరాజాలు, కుందేళ్ళు, లేళ్ళు ఇలా అక్కడి వాతావరణం ఎవరినయినా ఇట్టే ఆకట్టుకుంటుంది.

అక్కడి ప్రకృతి సౌందర్యం అతన్ని ఏ మాత్రం ఆకట్టుకోలేక పోతోంది.

పత్రమున అగ్నిశిఖ భద్రపరచవచ్చు,

హృదయమున దుఃఖబాధ భరించలేము★

(★ దాశరథి గారు అనువదించిన 'గాలిబ్ గీతాలు' సంకలనం నుంచి)

అతను తనలో తాను పరితాప పడుతున్నాడు.

అక్కడి శిక్షణ ఎటువంటి శారీరిక రుగ్మతలను కానీ, మానసిక వేదనలను కానీ పోగొట్టటం ఖాయం అని పేరు. కానీ అతనిపై ఆ శిక్షణ ఎటువంటి ప్రభావం చూపించటం లేదు.

అంటే దాని అర్థం అక్కడ సాధన చేయిస్తున్న యోగ విద్యలో ఏదో దోషం వుందని కాదు, అక్కడి గురువులు సరయిన విధంగా శిక్షణ ఇవ్వలేకపోతున్నారని కాదు.

సైకాలజిస్టులు సైతం ఏమి చెప్తారు అంటే, ఏ వ్యక్తి అయినా సరే, సమతౌల్యతతో కూడిన మానసిక స్థితితో వుంటే తప్పనిచ్చి అతని అంతరంగంలో సరి అయిన మార్పులు తీసుకుని రాలేము అని.

ఇంకా అర్థమయ్యేలా చెప్పాలి అంటె తాను మారాలి అనే బలమైన అభిలాష లేని వ్యక్తిని ఏ మానసిక వైద్యుడు, ఏ గురువు కూడా సంస్కరించలేడు.

బ్రతికినన్నినాళ్ళూ వెతలు తప్పవు కదా!

మృతియె వెతల దీర్చు మేటి మందు★

(★దాశరథి గారు అనువదించిన 'గాలిబ్ గీతాలు' సంకలనం నుంచి)

ఇక్కడ ఏమి జరుగుతోంది అంటే అతను ఆమెని చేజేతులా దూరం చేసుకున్నాడు. తన మనసుకు వ్యతిరేకంగా ఆమె పట్ల అంత ఘోరంగానూ, కౄరంగానూ ప్రవర్తించాడు.

అతను తను చేసిన కృత్యానికి విపరీతంగా కుమిలిపోతున్నాడు. తాను అంత ఘోరంగా ప్రవర్తించగలడని అతను కూడా ఊహించి ఉండడు.

దానికి తోడు అతడు సహజంగానే సున్నిత మనస్కుడు, భావుకుడు కూడా కావటంతో అతను తనను తాను చాలా నిందించుకుంటున్నాడు. తనను తాను హింసించుకుని ఒక రకమైన సాంత్వన పొందుతున్నాడు. ఒక విధంగా చెప్పాలి అంటే ఆత్మహత్యా ధోరణిలో అతని ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి.

స్వీయ హింసలో భాగంగా తన కెరియర్ కి ఇంచు మించు ఫుల్ స్టాప్ పెట్టే దిశగా అతని ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. ఒక రకంగా సమస్యని పరిష్కరించుకునే బదులు, సమస్యని మరింత జటిలం చేసుకుంటున్నాడు.

వెలుగుచున్న దివ్వె మలిపివేసినయంత

కానుపించు నల్లనైన మచ్చ,

అట్లె పూర్తికాని అభిలాశముల మచ్చ

గుండెలోన కూరుచుండె నాకు.★

(★దాశరథి గారు అనువదించిన 'గాలిబ్ గీతాలు' సంకలనం నుంచి)

అతని బాధలకు నిర్దిష్టమైన కారణం ఏమిటో తెలుసుకోవాలంటే ఓ పాఠకుడా మనం సరిగ్గా ఓ రెండు సంవత్సరాలు వెనుకకు వెళ్ళాలి.

ఒక రోజు సాయంత్రం ఆమె ట్యూయిషన్లు చెబుతున్న సమయానికి వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళాడు యధాలాపంగా. సైకిల్ బయటే ఆపాడు.

వారి ఇంటి చుట్టూ దడి కట్టినట్టుండే కంచె చాలా కళాత్మకంగా ఉంటుంది.

సర్కార్ తుమ్మ కొమ్మలను ఒక క్రమ పద్ధతిలో విరిచి, పొడవాటి వెదురు బద్దలతో వాటిని ఒక తడికె లాగా అమర్చి , వెదురు బొంగుల సపోర్టుతో ఇంటి చుట్టూ అమర్చిన కంచె చాలా అందంగా వుంది. ఆ కంచెకి లతలూ తీగలతో అల్లుకున్న పూల మొక్కలు చూట్టానికి కంటికింపుగా వున్నాయి.

కళాకారుడు ఎంతో మనసు పెట్టి గీచిన తైలవర్ణచిత్రంలా వుంటుంది వారి ఇల్లు.

వారి ఇంటిని చూసినప్పుడల్లా అతనికి ఒక ఊహ వచ్చేది. పుల్లలు, పుడకలు ముక్కున కరచుకుని వచ్చి పిచ్చుకలు, పావురాలు ఎలాగైతే గూడు కట్టుకుంటాయో అలాగ అనిపించేది వారి ఇల్లు.

ఇంటిలోపలకూడా అంతే.పెద్ద ఖరీదైన సామాగ్రి ఏదీ లేకున్న, ఆధునికమైన ఉపకరణాలు ఏవీ లేకున్నా వారు తమ ఊహా శక్తితో, ప్రేమతో నిర్మించుకున్న ఆ బొమ్మరిల్లు లాంటి ఇంట్లో ఓ విధమైన ప్రశాంతత, నెమ్మదితనం ప్రస్ఫుటంగా కనిపించేవి. బలమైన పాజిటివ్ వైబ్రేషన్స్ బయటి దాకా వచ్చి తాకేవి.

కంచె దాటి వచ్చి అతను ప్రధాన ద్వారం ముందు నిలిచాడు.

వాళ్ళ అమ్మగారు ఎప్పుడు కూర్చుని వుండే స్థానం అయిన కుట్టుమిషన్ స్టూలు ఖాళీగా వుంది. అంటే వాళ్ళ అమ్మగారు ఇంట్లో లేరన్న మాట.

కుట్టుమిషన్ పై మ్యాటీ క్లాత్ కప్పబడి వుంది. ఆ మ్యాటీ గుడ్డపై నగిషీలు చెక్కి, శ్రీరామ అన్న అక్షరాలు అందమైన ఎంబ్రాయిడరీ డిజైన్ తో వ్రాయబడి వుంటాయి. రాముల వారి పట్టాభిషేక దృశ్యం రంగు రంగుల పూలు దారాలతో అందంగా అల్లబడి వుంటుంది. స్వస్తిక్ గుర్తు, ఓంకారం కూడా శ్రద్ధగా అల్లబడి వుంటాయి. ఆ డిజైన్ ని అంత ఓపికగా కుట్టింది ఆ అమ్మాయే అని ప్రత్యేకంగా చెప్పాల్సిన పని లేదు.

బయట వాళ్ళనాన్నగారి పాత సైకిల్ లేక పోవటం వల్ల ఆయన కూడా ఇంట్లో లేడని అర్థమవుతోంది. మారుతి ఇంకా ఇంటికి వచ్చే టైం కా లేదు.

ద్వారం బయట మర్కటమూక చెప్పులు బోలెడు ఒక క్రమ పద్దతి లో సుగ్రీవాజ్ఞకి కట్టుబడి పెట్టినట్టు చాలా క్రమశిక్షణగా వదిలివేయబడి వున్నాయి.

తమ టీచర్ పట్ల ఎంతో ప్రేమాభిమానాలు వుంటే మాత్రమే అలాంటి క్రమశిక్షణ సాధ్యమవుతుంది పిల్లలలో.

ఎదురుగా పిల్లల మధ్య ఆమెకూర్చుని వుంది. చేతిలో ఏదో టెక్స్ట్ బుక్ పట్టుకుని పిల్లలకు ఏదో వివరిస్తోంది.

ద్వారం దగ్గర వెలుతురు ను అడ్డగిస్తూ ఒక ఆకారం, మరియు అడుగుల సవ్వడి కి చెబుతున్న పాఠం ఆపి ఆల్చిప్పల్లాంటి విశాలమైన తన కళ్ళని తలుపు వంక సారించి చూసింది తపోభంగమైన మునికన్యలాగా.

నిజానికి పాఠంలో లీనమయ్యేవరకు ఆమె అతని కోసం ఎదురుచూసూనే వుండింది.

అతన్ని చూసిన ఆ క్షణంలో ఆమె మనస్సు పొందిన ఆనందం మాటల్లో వర్ణించటానికి ఏ కవికి సాధ్యం కాదు. ఆమె కళ్ళలో మెరుపు, ఉత్సాహం, ఆనందం;

ఉరికే మనస్సుకు గిరిగీయలేని ఆమె కనులు ఆనంద భాష్పాల జడిలో చెమ్మగిల్లాయి. ఆ ఉత్సాహం, ఆనందం, తాదాత్మ్యతలో మసకబారిన ఆ కన్నులతో అతని రూపాన్ని సరిగా చూడలేకపోయింది ఆమె. రెప్పల మాటున ఊహలలోనే అతని రూపాన్ని ఆవిష్కరించుకుంటోంది.

వచ్చావా నేస్తం
నిజంగానే వచ్చావా నేస్తం
నా కలల జడిలో నేను తడిసి
నను నేనే మైమరిచి
ఆశ నిరాశలనే రెండు చక్రాల రథంలో
లోకమంతా తిరిగేస్తున్నాను
నా లోకమంటే ఏదొ కాదు – నీవే నాలోకం
నీ చుట్టు నాకలలు
నీతోనే నా ఆశ నిరాశలు
వచ్చావా నేస్తం
నిజంగానే వచ్చావా నేస్తం
చిరుగాలి తాకిడికి తెర కదిలినా నీవేనేమో అని భావన
లేత గాలి స్పర్శకి ఆకులు కదలాడినా నీవేనన్నభ్రమత
నీవొస్తావో రావో అన్న మీమాంస
ఇక రావేమోనన్న నిస్పృహ
ఎచటికెళ్ళిపోయావు నేస్తం
అందుకోవా సాచిన నా హస్తం?

ఆశ నిరాశల మధ్య ఊగిసలాడుతున్నది నా మది

వెల్లువెత్తుతున్న నా పరుగుని ఆపేస్తోంది నా హృది.

ఏ సైకిల్ బెల్ మ్రోగినా నీవే

ఏ సవ్వడి వినిపించినా నీవే ★

(★డాక్టర్.రాయపెద్ది వివేకానంద్ స్వీయ కవిత)

ఇలాంటి ఊహల మధ్య అతనికై ఎదురు చూసి చూసి, పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పటంలో నిమగ్నమయింది ఆమె కొద్ది సేపటి క్రితమే.

నిజానికి అతడేమి ఆలశ్యంగా రాలేదు. రోజు వచ్చే సమయానికన్న నిజానికి అయిదు నిమిషాలు ముందరే వచ్చాడు. కాని ఒక ప్రత్యేక సంకల్పంతో కూర్చుని వుంది. అతని రాకకి ఎన్నడూ ఇవ్వనంత ప్రాముఖ్యతని ఆమె ఇస్తోంది ఇవ్వాళ. తన హృదయాన్ని అతని ముందర ఆవిష్కరించటానికి ఆమె కృత నిశ్చయురాలు అయింది ఆ వేళ.

అతనికి తన మనస్సులోని మాటలని చెప్పాలని అదే ధర్మమని ఆమె భావించింది. అందుకే సిద్ధపడి వుంది. అతను రావాలి రావాలి అని మనస్సులో బలంగా కోరుకుంటోంది.

అంతలోనే నిరాశ, వస్తాడొ రాడో అని.

రోజు వస్తాడు కద, వస్తాడు లే అని తనకు తానే భరోసా చెప్పుకుంటోంది. మరీ అంతలోనే 'ఏమో, కాలేజి లో ఏదన్న పని పడి ఆగిపోయాడేమో, రాడేమో అని బెంగ పడుతోంది. వాళ్ళ అన్నా వదినెలతో కలిసి ఎక్కడికైనా వెళ్ళాడేమో అని కలవరపడుతోంది.

క్షణం ఒక యుగంగా గడపటం అంటే ఏమిటో ఆమెకి అనుభవంలోకి వచ్చిన క్షణాలు అవి.

అన్యమనస్కంగానే పాఠం చెప్పటం ప్రారంభించింది. తాత్కాలికంగా ఆ తియ్యటి వేదనని మరచిపోగలిగింది పాఠం చెబుతూ.

అంతటి ఉద్విగ్నతతో ఆమె ఎదురుచూస్తూ వుండిన కారణంగా, ఒక్క సారిగా అతను కనపడే సరికి ఆమెలో భావ సంచలనం, చెలియలికట్ట తెగిన నీటిప్రవాహంలా ఆమె కళ్ళలోంచి కన్నీటి ప్రవాహంలాగా వెల్లువలాగా తన్నుకు వచ్చాయి.

"ఎందుకింతా ఆలశ్యం చేసావు?" నిలదీసింది.

"నేను ఎప్పటికన్నా త్వరగానే వచ్చాను, ఇవ్వాళ తెలుసా?" అతని ప్రత్యుత్తరం తో తనను తాను సంభాళించుకుంది.

అయినా అతని పై తనది ఏమిటి ఈ అథారిటి? ఆతనెవరు తనెవరు, అప్పుడే అతనిపై తను అధికారం చలాయిస్తోంది ఏమిటి అని తనలో తాను అనుకుని చిన్నగా నవ్వుకుంది.

పిల్లలకు పాఠాలు చెబుతూ అతనితో యధాలాపంగా కబుర్లు చెప్పే ప్రయత్నం చేస్తోంది. కాని ఎంత దాచుకున్నా ఆమెలో దాగని ఉద్విగ్నత.

కాసేపయ్యాక అతనికి నీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చింది. అది ఒక రూటీన్ ఆమెకి. అతను ఎప్పుడు వచ్చినా కాసేపటికి నీళ్ళు ఇవ్వటం అనేది ఒక పద్ధతిగా పెట్టుకుంది. ఎప్పుడైనా అరుదుగా కాఫీ తెచ్చి ఇస్తుంది.

అతనితో పరిచయం అయిన కొత్తల్లో ఒక సారి అతను "నేను కాఫీలు, టీలు త్రాగనండి, ఎప్పుడైనా అరుదుగా బూస్ట్ త్రాగుతాను" అని చెప్పాడు.

అతను అలా సిన్సియర్‌గా చెప్పిన రోజు ఆమె తన సహజ ప్రవృత్తికి భిన్నంగా బయటికే పక్కున నవ్వేసింది.

ఆమెకి అది వింతగా తోచింది. ఆ వయస్సు కుర్రాళ్ళు చాలా మంది అప్పటికే బీర్లు, గీర్లు త్రాగటం చాలా మామూలు విషయంగా చెప్పుకుంటున్న రోజులు అవి.

'సారీ, అసంకల్పితంగా నవ్వేశాను. నువ్వు బుజ్జోడివి. ఎప్పుడు ఇలాగే వుండాలి. రియల్లీ యూ ఆర్ ఆసమ్" మనస్పూర్తిగా అతన్ని అభినందించింది.

"ఏమి ఫర్వాలేదు. నీ నవ్వుకు నేను కారణం అయ్యాను. అంతకంటె ఆనందం ఏముంటుంది?" అతను సిన్సియర్ గానే అన్నాడు ఆ మాటల్ని.

ఆ రోజుల్లోనే వాళ్ళ అమ్మా నాన్నలు బలవంతం చేస్తే వాళ్ళింట్లో కాఫీ త్రాగాల్సి వచ్చింది. వాళ్ళు అస్సలు నమ్మలేదు కాఫీ త్రాగని వాళ్ళు వుంటారు అంటే. అదీ గాక అతను మొహమాట పడుతున్నాడు అని అనుకుని బలవంతం చేస్తూ " మా అమ్మాయి కాఫీ అద్భుతంగా చేస్తుంది ఒక సారి త్రాగి చూడు" అని చెప్పారు.

అప్పుడు త్రాగాడు కాఫీ మొదటి సారి. నిజానికి నీళ్ళ పాలు, తక్కువ చక్కెర వేసి ఆ అమ్మాయి చేసి ఇచ్చిన కాఫీ ఏమాత్రం బాలేకున్నా, త్రాగి అతను నిజంగానే ఇష్ట పడ్డాడు.

ఆ తర్వాత అతనికి అప్పుడప్పుడు కాఫీ ఇచ్చేది తానే చేసి.

తన చేతి వేళ్ళు ఆమె చేతి వేళ్ళకి తగలకుండా జాగ్రత్త పడుతు నీళ్ళ గ్లాసు అందుకుని త్రాగాడు.

కుర్చీలో కూర్చుని వున్నాడు అతడు. అతడి ఎదురుగా అతని మోకాళ్ళకి తగులుతుందేమో అన్నంత దగ్గరగా ఆమె నిలబడి వుంది, అతను అందించిన ఖాళీ గ్లాసు అందుకుని.

ట్యూషన్ కొచ్చిన పిల్లలు ఆమె వెనుక కూర్చుని వున్నారు. ఆమె ముఖ కవళికలు ఆ పిల్లలకు కనపడే అవకాశం లేదు. అతని మొహం కనపడకుండా ఆమె అడ్డు వుంది.

అతని చేతిలో మడత పెట్టిన ఓ కాగితాన్ని వుంచింది. ఏదో నోట్‌బుక్ లోంచి చించిన గీతల పేపర్స్ కొన్ని సగానికి మడత పెట్టి అతనికి అందించింది. అతనికి ఏమి అర్థం కాలేదు.

"ఇవి పంకజ్ సార్ కి ఇవ్వవా రేపు కాలేజిలో" అని చెప్పింది. ఆమె స్వరం గది అంతా ప్రతిధ్వనించింది. ట్యూయిషన్ పిల్లలు అందరూ తమ పాఠాలు తాము వల్లె వేసుకుంటు తమ లోకంలో తాము వున్నారు.

అతను సరె అని తల ఊపాడు.

అప్పుడు ఆమె గుసగుసలాడుతున్న ధ్వనిలో "హేయ్ మొద్దూ. అవి నీకే. పిచ్చోడిలా పంకజ్ సార్ కి వెళ్ళి ఇచ్చేవ్. అది నిన్ను ఉద్దేశ్యించి నేను వ్రాసిన కొన్ని వాక్యాలు. ఇంటికి తీసుకెళ్ళి చదువుకో. ఎవరికీ చూపకు"

కాస్త ముందుకు వంగి అతని వంకనే తేరిపారా చూస్తూ స్పష్టంగా ఉచ్చరిస్తూ ఆమె చెప్పిన మాటల సారం అర్థం అవటానికి అతనికి కొన్ని సెకన్లు పట్టింది.

ముదురు వంగపువ్వు రంగు కాటన్ చీరలో మూర్తీభవించిన శుద్ధ సత్వమా అన్న శరీరచాయతో తన ఎదురుగా నిలబడి, ఎఱ్రటి దొండపండు లాంటి పెదాలను నెమ్మదిగా కదిలిస్తూ తనతో సంభాషిస్తున్న ఆమె, ఆ క్షణంలో దేవతలకు శాశ్వత అమరత్వాని ప్రసాదించటానికి దిగివచ్చిన మోహిని అవతారంలా కనిపించింది. అతనికి.

ఇంతలో గుమ్మం దగ్గర ఏదో అలికిడి అవడంతో అమె తప్పుకుని , తన యధాస్థానానికి వెళ్ళి కూర్చుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments